

pozostawania bez pracy co stanowiło – zdaniem skarżącego - naruszenie konstytucyjnych zasad:

- demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji),
- zasady ochrony pracy (art. 24 zd. pierwsze Konstytucji)
- poszanowania praw majątkowych pracownika bezprawnie zwolnionego z pracy oraz równości obu stron stosunku pracy, tj. pracownika i pracodawcy (art. 64 ust. 2 Konstytucji),
- zakazu dyskryminacji (art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji).

Wyrok Sądu Apelacyjnego w K   wydany dnia   września 2011 r. w sprawie sygn. akt   prowadzi do naruszenia konstytucyjnych praw i wolności skarżącego w taki sposób, że pozbawia go możliwości dochodzenia naprawienia szkody wyrządzonej mu przez pracodawcę w pełnej wysokości czym narusza w/w przepisy Konstytucji.

I tak przedmiotowy wyrok oparty na opisanej w skardze interpretacji (wykładni) art. 57 § 1 Kodeksu pracy polegającej na przyjęciu, iż przepis ten wyłącza możliwość dochodzenia przez pracownika naprawienia szkody w pełnej wysokości na zasadach ogólnych prawa cywilnego oraz interpretowany w ten sposób, że wyłącza dochodzenie innych niż określone w art. 57 § 1 kp roszczeń odszkodowawczych, związanych z bezprawnym rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia, narusza zasadę sprawiedliwości społecznej wyrażoną w art. 2 Konstytucji albowiem prowadzi do usankcjonowania stanu prawnego, w którym **przepisy prawa pracy (Kodeksu pracy) są wewnątrznie niespójne i zawierają sprzeczne uregulowania** w odniesieniu do identycznych lub analogicznych stanów faktycznych .

Skoro bowiem pracownik, którego zwolniono z pracy, a następnie zasądzone na jego rzecz odszkodowanie **ma możliwość dochodzenia odszkodowania za cały okres pozostawania bez pracy**, a pracownik którego – w tym samy stanie faktycznym - przywrócono do pracy **takiego prawa nie ma** to oznacza to, że przepisy prawa pracy, a w szczególności art. 57 Kodeksu pracy i 58 Kodeksu pracy są wewnątrznie sprzeczne i prowadzą do powstania nierówności w sytuacji prawnej pracowników bezprawnie zwalnianych z pracy.

Przedmiotowy wyrok oraz stanowiący jego podstawę art. 57 § 1 Kodeksu pracy oraz wykładnia tego przepisu narusza również art. 24 Konstytucji RP albowiem skoro zgodnie z treścią tego przepisu praca znajduje się pod ochroną Rzeczypospolitej Polskiej, a państwo sprawuje nadzór nad warunkami wykonywania pracy to znaczy że ochrona ta i nadzór są zróżnicowane albowiem **w większym stopniu chronione są prawa pracownika**, któremu przyznano odszkodowanie, a w mniejszym prawa pracownika, którego przywrócono do pracy pomimo tego, że sytuacja prawna obu pracowników – w zakresie szkody związanej z pozostawaniem bez pracy jest analogiczna.

Różnicowanie sytuacji prawnej tych pracowników jest więc nieuzasadnione i niekonstytucyjne.

Z racji tego, że w większym stopniu chronione są prawa pracownika, któremu przyznano odszkodowanie, a w mniejszym prawa pracownika, którego przywrócono do pracy dochodzi do naruszenia zasady niedyskryminacji wyrażonej w art. 32 Konstytucji RP albowiem skoro wszyscy są wobec prawa równi i wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne to takie traktowanie przez władze publiczne (sądy) pracowników przywróconych do pracy, które stawia ich w sytuacji mniej korzystnej względem pracowników, na rzecz których zasądzono odszkodowanie jest dla nich dyskryminujące i stanowi zaprzeczenie zasady równości wobec prawa pracowników znajdujących się w analogicznej sytuacji prawnej.

Analogia sytuacji prawnej pracowników odnosi się natomiast do konsekwencji związanych z faktem pozostawania bez pracy w sferze ekonomicznej albowiem skutki (konsekwencje) okresu pozostawania bez pracy dla sfery ekonomicznej pracowników są takie same zarówno w odniesieniu do pracowników, których przywrócono do pracy jak i tych, którym przyznano limitowane odszkodowanie.

Szkoda poniesiona przez obie grupy pracowników jest identyczna albowiem wiąże się z utratą dochodów, które pracownicy uzyskali by gdyby nie zostali w sposób niezgodny z prawem zwolnieni z pracy.

Tym samym – biorąc pod uwagę, że szkoda obu grup pracowników jest identyczna a obowiązujące przepisy prawa pracy (oraz ich interpretacja) zapewniają możliwość

- nienależyta ochrona pracy i nienależyty nadzór państwa nad pracą pracowników zwalnianych z pracy bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów prawa pracy i przywracanych do pracy przez sądy pracy,
- niespójność i sprzeczność regulacji przepisów prawa pracy (art. 58 i 57 § 1 Kodeksu pracy) w odniesieniu do identycznych lub analogicznych stanów faktycznych .

Z uwagi na powyższe wnoszę o nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

[Handwritten signature]